

пътни неговитѣ планове. . . . Гдѣ е другъ, такъвъ? . . .

„Со святими упокой“ чува са печалиниѣтъ мотивъ на панахидата.

Всичкитѣ застанѣхъ на колѣнѣ. . . .

И затова-то съ удивителна ясность ми са вспомяни въ тѣзи минути всичкото негово минало. . . . Цѣла епопея, преживена отъ него. . . . Картина слѣдъ картина, ту подъ дъждѣтъ на Българската есенъ, ту въ снѣжнитѣ прѣси на балканската зима, ту въ златнитѣ изгорѣли отъ слънцето Хивински полета, ту въ вълшебната рамка на Босфорътъ и на Византия. . . . Сега време е да разкажемъ за него. . . . Азъ бѣхъ около него въ тѣжкитѣ и радостни дни, азъ съ него са сръщахъ и послѣ, съ мене той бѣше по откровененъ отъ колкото съ другитѣ. . . . За много ний мисляхме далечъ не еднакво. . . . Азъ не еподробляхъ възгледоветѣ му на войната, не разбирахъ неговитѣ боевий ентузиазмъ; ний дълго сме спорили по разни въпроси отъ народниѣтъ животъ, но азъ го обичахъ, азъ видѣхъ въ него гений, тогава когато враждата и завистѣта киняхъ наоколо, когато змѣйниѣтъ жиля не падахъ тази първа организация, на това живо чувствующе сърдце. . . . На мене са паднѣ честѣтъ въ минжлата война първий да разкажъ за него, за неговитѣ подвиги и доблести, сега азъ искамъ да му отдамъ послѣдний дългъ, като испишъ въ бѣгли очерки не само богатирѣтъ но и челоуѣкътъ.

II.

Струва са, не отдавна, а предъ видъ на този трупъ вече легенда става!

Въ Юний 1877 год. азъ са наслаждавахъ съ Дунавѣтъ отъ Журжевскитѣ брѣтъ.

Неговата синя ширина бѣше спокойна. Ни най-малкиѣтъ вѣтръ не размърдавше заспалата вълна. . . . Слънчевитѣ лучи свѣтло са распрѣскахъ по неподвижното оглѣдало на рѣката; на дѣсно далечъ-далечъ въ полудневната горещина и блясъкъ точно лѣжахъ долнитѣ непрѣкъснато израстѣли съ млада гѣста гора острови. . . . Задъ тѣхъ едамъ са виждахъ мачтитѣ (дирецитѣ) на скрившиѣ са тамъ по проливѣтъ кораби. Забѣгахъ отъ нашитѣ тонове въ свои-

**) си тукъ азъ мѣ (въодушевленъ не)*